Un nou sport se afirmă cu vigoare: deltaplanismul

„ȘOIMII" DIN LISNEU-OZUNA

De-o vreme încoace, în apropierea orașului Sf. Gheorghe pot fi văzute zburînd păsări ciudate: imense aripi triunghiulare, viu colorate, care se avîntă în văzduh de pe Dealul Partizanilor, se rotesc maiestuos coborînd în vale, unde zeci de copii le întîmpină cu chiote. „Vin șoimii, băieți ! Vin șoimii !" *Cei ce coboară din tăriile cerului, sub aripi de pînză, pe aripi de vînt, sînt zburătorii Delta Clubului Unirea, de pe lîngă Combinatul de prelucrarea lemnului, un grup de temerari, care — iubitori de aripi — și-au construit singuri* „mașini zburătoare".

Il urmărim pe unul dintre zburători. Parcă ne ghicește intenția de a-l cunoaște, căci face un viraj larg și aterizează la cîțiva metri, ca un pelican ce se așează pe luciul apei. Aflăm că este conducătorul Delta Clubului, Iosif Teliceac. *Cum s-a născut Delta Clubul ?* „Ne-am întîlnit, aici, mai mulți foști aviatori sportivi, planoriști, parașutiști, tineri îndrăgostiți de zbor — *ne spune.* Dar cum zborul cu planorul, cu avionul, presupune condiții și aparate costisitoare, existența unor aerocluburi, am hotărît să aducem planorismul la noi acasă. Și l-am adus, construind deltaplane, cele mai ieftine aparate de zburat. Cu acestea se poate face pregătirea preliminară a viitorilor zburători, educarea curajului, a dragostei pentru tehnică și muncă".

Zburătorul își pliază aparatul, care poate fi transportat într-un rucsac. În jurul său se adună „ucenicii" cercului, cîteva zeci de tineri care deocamdată construiesc aeromodele și dau o mînă de ajutor celor mari. Dealtfel și Iosif Teliceac, *și* Iosif Szabo, *și* Ștefan Mihalache *și alți deltaplaniști sînt și constructori de aeromodele.*

Un alt aparat se desprinde de pe creasta dealului, cu fața în vînt. Și copiii dau chiote din nou : „Vin șoimii, băieți !" *Membrii Delta Clubului au efectuat pînă acum peste 1500 de lansări de pe Dealul Partizanilor și vîrful Lisneu-Ozuna, de pe panta de la Sînpetru și de pe alte vîrfuri. În toamna anului trecut ei au organizat aici prima întîlnire pe țară a deltaplaniștilor, în cadrul acțiunii „Șoimul", înscrisă sub genericul „Daciadei". Au fost executate atunci peste o mie de lansări.*

„Unirea" este doar unul dintre deltacluburile existente în țară, nucleu al unui sport care se afirmă tot mai viguros. Iosif Teliceac *ne roagă să consemnăm sprijinul deosebit de care se bucură din partea Consiliului județean al sindicatelor, al cărui președinte este tovarășul* Tiberiu Baternal. *O facem cu plăcere.*

Viorel TONCEANU

EI SÎNT CAMPIONII NOȘTRI OLIMPICI

(Urmare din pag. 1)

patra. Aveam în urma mea locul cinci de la Tokio și un bun sezon preolimpic 1968, avînd victorii asupra principalelor adversare. Cu cîteva zile înainte de concurs, m-am accidentat. (Asta dă peste cap tot programul de pregătire). În calificări am sărit cu precauție, dar am reușit să trec, cu 6,48. Din păcate, durerea persista. Și era la piciorul de bătaie. Atunci mi-am zis că trebuie să joc totul pe o carte. Îmi dădeam seama că piciorul „nu va ține" la toate încercările. Această tactică a riscului planificat mi-a reușit din plin. Am sărit „în disperare" și astfel am devenit campioană olimpică și recordmană mondială de la prima încercare. Bineînțeles că totul pare simplu și concis astăzi, după 12 ani. Vă dați seama, însă, cum am trăit concursul chiar dacă eram instalată în fotoliul campioanei prezumtive... (Un fotoliu șubred, ca întotdeauna în sport, dar care a reușit să nu se prăbușească). Repetam, astfel, performanța Mihaelei Peneș, care devenise campioană olimpică la Tokio **tot din prima încercare.** Peste alte cîteva zile, Lia Manoliu avea să cucerească medalia olimpică de aur, **de asemenea din prima încercare.**

— Iată o serie demnă de dosarul psihologiei...

— Un dosar cu un milion de file scrise și cu încă un milion care așteaptă la rînd...

— Spune-mi două vorbe despre Bob Beamon...

— Bob Beamon a demonstrat, dacă vreți, că omul poate să zboare.

— Te-ai gîndit vreodată că acest om ar putea sări 8,90 ?

— Nu numai că m-am gîndit, dar am și spus-o. În preziua probei băieților, ziariștii m-au întrebat în legătură cu posibilul cîștigător al lungimii. Atunci am spus „Beamon". Cei mai mulți s-au mirat. Alții au insistat, cerîndu-mi și cifra. Și poate pentru a-i înfrunta pe cei care zîmbiseră neîncrezători, am spus că va cîștiga cu o săritură de 8,82, adică cu exact doi metri mai mult ca mine. Atunci, unul din ei a spus că „și o campioană olimpică are dreptul să aibă umor". Pînă la urmă, însă, Bob Beamon a doborît toate recordurile, inclusiv recordul „de umor", adică pe cel al pronosticului meu.

— Cum ai putut da un asemenea pronostic ?

— A fost și un moment de inspirație, determinat de starea mea de euforie, după performanța pe care o visasem atîta, dar a fost și rodul puternicei impresii pe care Bob Beamon mi-a lăsat-o la săriturile de antrenament. Bob era un atlet de o construcție extraordinară, cam 1,90 pe vreo 80 de kilograme, avea o viteză de sprinter „de culoare", suplețea lui Brumel și forța unui Armin Harry. Mi-am spus că dacă Beamon „se adună" într-un salt, poate reuși o performanță ieșită din comun, așa cum mi-a reușit, într-un fel, și mie, cu toate că aveam și am o construcție fizică obișnuită, motiv pentru care a trebuit să muncesc foarte, foarte mult.

— S-a vorbit despre un vînt favorabil...

— În ziua finalei mele, vîntul a avut viteza zero, asta ca să lămurim lucrurile. În proba băieților a existat un vînt favorabil pînă la limita admisă. Dar Beamon rămîne Beamon, chiar dacă încercăm să-i căutăm nod în papură și chiar dacă îi scădem fie și 20 de centimetri pentru vîntul favorabil. În orice caz, eu am trăit un spectacol unic la săritura lui Beamon. Un spectacol cu atît mai frumos pentru mine cu cît „nu eram un privitor de rînd" ci îmi contemplam medalia de aur cucerită.

— Recordul tău național continuă să rămînă în picioare...

— Am crezut la un moment dat că Alina Popescu, fata fostului internațional de fotbal Gică Popescu, mi-l va doborî. Din păcate, și spun asta fără ipocrizie, el continuă să fie pe listă. Poate că Alina a abandonat prea repede atletismul după acel frumos 6,72, la 10 centimetri de mine.

— După Olimpiada din Mexic ?

— Am continuat să lupt, în pofida accidentărilor. „Lungimea" nu e floare la ureche. Am reușit sărituri bune, un 6,67 cîștigător la Viena, am și repetat această cifră. La Olimpiada de la München purtam iarăși povara unei accidentări. N-am reușit să prind niciodată pragul. Am sărit, în aceste condiții, 6,48, coborînd pe locul șapte. Un singur prag bun, unul singur, m-ar fi putut urca pe podium. Așa, însă, tristețea înfrîngerii a fost dublată de faptul că a trebuit să părăsesc Olimpiada chiar a doua zi cu amărăciunea de a nu mai putea fi prezentă la spectacolul oferit de „sportul sporturilor", atletismul.

— Ce intenții ai cu Gabriela și cu Ciprian ?

— Se spune, în general, că urmașii unei campioane olimpice au foarte puține șanse de a urca în vîrf. Sper, însă, să mă înscriu în puținele excepții, tip Nemeth, pentru a contrazice statistica biologilor moderni.

Cărți noi

GÎNDIRE... RUGBYSTICĂ

Dumitru Manoileanu nu este un nume nou în publicistica sportivă. Prezent de mai mulți ani în paginile ziarelor și revistelor de sport, el a fost, de mai multe ori, „văzut" și în vitrinele librăriilor. Desigur, o temă de preferință (și referință) se face cu predilecție vizibilă : **rugbyul.** Este și firesc, dacă ținem seama că Dumitru Manoileanu a fost și jucător și antrenor în acest sport, fiind distins pentru activitatea sa și cu titlul de maestru al sportului. Iată, deci, toate premisele ca noua sa lucrare **„Exerciții de gîndire rugbystică"**, apărută recent în Editura „Sport—Turism", să poarte girul competenței. Sport cu multiple valențe, ce necesită o serioasă pregătire, o anume „formare" pe plan psihic — mai ales pentru a-l practica cu succes —, rugbyul a cucerit adeziunea și simpatia a mii și mii de tineri. Dar, trebuie să recunoaștem, mai sînt destui cei care se lovesc de un anume „ermetism" al jocului, de anumite „legi" care par, la prima vedere, greu de pătruns. Aceasta din unghiul de vedere al spectatorului. De partea cealaltă, din teren, jucătorului i se cere nu numai să aplice ceea ce a învățat și să respecte regulamentul, ci să găsească și, mai ales, **să gîndească** fiecare „soluție", impusă de momentul jocului. Este ceea ce încearcă să rezolve autorul în volumul său. Pe deoparte să-l integreze pe „omul din tribună" în teren, iar pe de alta — cel mai important lucru — să aducă în discuție o serie de elemente de pregătire, de tehnică și tactică (nu lipsesc deloc chiar exemplele critice din rugbyul autohton), din punctul de vedere al „gîndirii inteligente" pentru a atinge „profilul rugbyului modern". Fotografiile (păcat că ele nu sînt prea reușite tipografic) și schițele vin în ajutor, susținînd mai convingător diversele afirmații teoretice. Ținînd seama, așadar, de virtuțiile incontestabile ale cărții (limbajul nu este, cum s-ar putea crede, didactic ; dimpotrivă, fluent și, pe alocuri, literar), de „golurile" din bibliografia pe această temă, putem trece, fără a greși, noua lucrare a lui D. Manoileanu în rîndul reușitelor.

Emanuel FANTĂNEANU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

STELIAN CAZACU, COMUNA SUCEVIȚA. Epigramele trimise au constituit o plăcută surpriză pentru noi. Cu una dintre ele vor face cunoștință și cititorii noștri, pe care sperăm să-i amuzați și în viitor cu catrene la fel de reușite. Și acum, catrenul adresat fotbaliștilor noștri în legătură cu turneul final al C.M. din Spania — 1982 :

În '82, în Spania
(De n-o vom face iar de oaie)
Și fotbaliști vrem a vedea,
Nu doar pe... Rainea Nicolae !

CORNEL TUFEANU, RIMNICU VILCEA. Postul lui Florescu (F.C. Bihor) este vîrf central de atac. Uneori, a apărut în formația sa și pe alte posturi (de pildă, pe aripă), dar ca vîrf central de atac, se pare, dă cel mai mare randament (Dacă poate fi folosit cuvîntul **randament** atunci cînd știm că F.C. Bihor a retrogradat din „A" în „B". Dar, poate că nu e vina lui Florescu !).

MARIOARA FLORIAN, BUCUREȘTI. „Vreau să știu dacă Dumitru făcea parte din echipa Steaua cînd aceasta s-a întîlnit cu Bayern München în Cupa cupelor. Pe această temă, mă contrazic de un an de zile cu un coleg de serviciu". Dumitru s-a legitimat la Steaua la 27 iulie 1972, iar cele două meciuri cu Bayern München avuseseră loc la 8 martie 1972 (1—1 la București) și 22 martie 1972 (0—0 la München). Nu-mi dau seama dacă v-am făcut un serviciu, punînd capăt pasionantei dv. contraziceri de un an de zile. Noroc că fotbalul oferă mereu alte subiecte de contrazicere, cu același coleg sau cu alții !

ING. PETRE NICOLAE, BUCUREȘTI. Un îndemn, înainte de începerea returului, adresat echipei F. C. Baia Mare :

Ca și-n tur, și la reluare
Nu vă-mpiedică nimic,
Să probați că Baia-i Mare,
Dar nici fotbalul nu-i... mic !

AUREL RADOI, VASLUI. Ați publicat un „clasament al celor mai **...nedisciplinate echipe în turul campionatului. Poate c-ar fi bine s-o cunoaștem și pe cea mai disciplinată echipă".** Aveți dreptate. Să vă spun, deci, cine este : Rova Roșiori, din Divizia C (antrenată pînă mai zilele trecute de regretatul Sebastian Taciuc), care n-a primit decît **un singur** cartonaș galben. Cine-i **urmează e**xemplul, în retur ?

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

Unde mergem ?

SÎMBĂTĂ

ATLETISM. **Sala „23 August"**, de la ora 16 : concursul republican universitar.

BASCHET. **Sala Construcția**, de la ora 15,30 : Carpați — Rapid II (m. T), I.C.E.D. — „U" Cluj-Napoca (m. A) ; **sala Dinamo**, ora 17 : Dinamo — Farul (m. A) ; **sala Giulești**, ora 18,45 : Rapid — C.S.U. Brașov (m. A).

POPICE. **Arena Giulești**, ora 14 : Rapid — Laromet ; **arena Olimpia**, ora 14 : Olimpia — Gloria Buzău (meciuri în cadrul Diviziei feminine A).

SCRIMĂ. **Sala Floreasca**, de la ora 8,30 : campionatele internaționale de floretă (m).

DUMINICĂ

ATLETISM. **Sala „23 August"**, de la ora 9,30 : concursul republican universitar.

BASCHET. **Sala Construcția**, de la ora 8 : C.Ș.B. — Construcția Călărași (f. T), I.C.E.D. — „U" Cluj-Napoca (m. A) ; **sala Dinamo**, ora 9,30 : Dinamo — Farul (m. A) ; **sala Giulești**, ora 11,15 : Rapid — C.S.U. Brașov (m. A) ; **sala Politehnica**, ora 9,15 : Politehnica C.S.Ș. 2 II — C.S.Ș. Unirea Iași (f. T) ; **sala Academia militară**, ora 11,45 : Academia militară — Urbis (m. T).

FOTBAL. **Stadionul Republicii**, ora 14,30 : Metalul — Rapid, meci în cadrul „Cupei României".

POPICE. **Arena Gloria**, ora 8,30 : Gloria — Flacăra Brașov, meci în cadrul Diviziei masculine A.

RUGBY. **Parcul Copilului**, de la ora 10 : meciuri de juniori în cadrul „Cupei R. C. Grivița Roșie".

SCRIMĂ. **Sala Floreasca**, de la ora 8,30 : campionatele internaționale de floretă (m).

VOLEI. **Sala Dinamo**, ora 11 : Dinamo — Olimpia Oradea (f. A).

LOTO-PRONOSPORT ÎNFORMEAZĂ

NOU LA LOZ ÎN PLIC !

Agențiile Loto-Pronosport și vînzătorii volanți din întreaga țară vă oferă în curînd o noutate atractivă : LOZUL MĂRȚIȘORULUI, emisiune specială limitată, care beneficiază de cîștiguri suplimentare în valoare de 1.700.000 lei ! Se atribuie AUTOTURISME „Dacia 1 300" și „Skoda 120 L", CÎȘTIGURI ÎN BANI de 50.000, 10.000, 5.000 lei etc.

Totodată, se reamintește că la seriile de Loz în plic aflate în vînzare se pot obține AUTOTURISME „Dacia 1 300", „Skoda 120 L" și „Trabant 601", precum și CÎȘTIGURI ÎN BANI de 20.000, 10.000, 5.000, 2.000 lei etc. **Încercați și dv. șansa de a vă număra printre marii cîștigători !**

AȚI JUCAT LA LOTO 2 ?

Astăzi este ultima zi pentru procurarea biletelor la **ultima tragere Loto 2 din această lună,** care vă poate aduce și dv. satisfacția unor cîștiguri în autoturisme sau importante sume de bani, bineînțeles cu condiția de a juca... (Tragerea va avea loc mîine la ora 16,30, în sala Clubului sportiv Progresul din București, str. dr. Staicovici nr. 42 ; numerele cîștigătoare urmează a fi transmise la radio și televiziune în cursul serii).

NUMERELE EXTRASE LA TRAGEREA LOTO DIN 22 FEBRUARIE 1980

EXTRAGEREA I : 81 78 47 9 62 48 12 49 56

EXTRAGEREA a II-a : 35 53 68 13 3 65 6 45 61

Fond total de cîștiguri : 1 158 637 lei din care 246 074 lei report la categoria 1.

HIPISM

RETROSPECTIVĂ '79 (II)

Așa cum arătam în ultima noastră cronică, printre aspectele negative întîlnite în stagiunea '79 un capitol aparte l-au constituit numeroasele accidente de harnașament sau de potcoavă suferite de unii concurenți. Din datele inserate în programul oficial rezultă că în perioada respectivă s-au înregistrat un număr de 71 asemenea defecțiuni (cifră destul de mare dacă avem în vedere că în tot cursul anului au fugit doar 234 cai), cele mai multe fiind întîlnite în reuniunile din 12 iulie (6), 19 august (4) și 23 septembrie (5). Pe primele patru locuri (dacă ar trebui să facem un clasament al celor mai „productive" formații) s-au situat cele antrenate de V. Gheorghe (14), N. Gheorghe (12), D. Toduță (8), și Gv. Solcan (7), fără „activitate" sau cu rezultate mai puțin „spectaculoase" (performanță ce merită apreciată în mod deosebit) fiind formațiile I. Oană (0) și A. Brailovsky (2). Lăsînd cifrele de o parte, vrem să arătăm că dacă este firesc ca **din cînd în cînd** să se ivească asemenea defecțiuni (o eliminare totală a acestora fiind mai greu de realizat cu mijloacele destul de modeste de care dispune în prezent hipodromul), nu putem fi însă **de acord** cu frecvența acestora, prezența lor (aproape în fiecare zi de curse) nemaiconstituind **un fapt** izolat, ci un fenomen cu caracter permanent. În asemenea situație se impun cîteva întrebări : de ce atît de multe accidente tehnice ? Ce face antrenorul (și odată cu el și întreg „statul său major") atunci cînd un concurent este pregătit pentru **a fi trimis** în cursă ? Cine îl înhamă și cine verifică (dacă se face asemenea lucru) felul în care se execută această operațiune, cu efect direct asupra evoluției concurentului respectiv ? Greu de răspuns ! Trecînd peste aspectul de totală ignorare a uneia dintre principalele obligații profesionale, să privim lucrurile prin prisma intereselor publicului parior. Un accident de harnașament sau de potcoavă înseamnă un cal scos din cursă, un concurent ce nu mai poate evolua la adevărata sa valoare, el terminînd cursa, de regulă, prin coada plutonului sau, de cele mai multe ori, departe de restul concurenților. Și atunci de ce păgubit să fie jucătorul (care, dacă stăm să gîndim, nu are altă „vină" decît aceea de a se fi dovedit neinspirat atunci cînd și-a ales favoritul) și nu driverul, care și-a neglijat una dintre îndatoririle sale profesionale ? Mai grav ni se pare faptul că de foarte mult timp s-a „împămîntenit" obiceiul ca driverul concurentului accidentat să nu se mai prezinte cu acesta la turnul arbitrilor (de foarte puține ori s-a făcut așa ceva), ci să se ducă direct la grajd (lucru cu totul nepermis pe un cîmp de curse), accidentul survenit urmînd să fie constatat (în situația că există) de către medicul hipodromului (care are și alte îndatoriri profesionale într-o zi de curse) sau de ajutorul acestuia (un tehnician), însărcinat, printre altele, și cu funcția de comisar de turnantă.

Gîndim că numai doi oameni (oricîtă bunăvoință ar manifesta ei) nu pot efectua o verificare temeinică a felului în care sînt pregătiți concurenții înainte de a fi trimiși pe pistă. Detașarea la grajduri a unui cadru competent, dublată de o atitudine mult mai intransigentă a celor în drept față de aspectele semnalate nu ar face decît să folosească alergărilor de trap, hipodromului în general.

Gh. ALEXANDRESCU